



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **VODA Z TETČIC o.s.**, se sídlem Hybešova 178, Tetčice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2014, č. j. 2067/560/14, 72357/ENV/14 sp. zn. OP 34/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 7. 1. 2015 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2014, č. j. 2067/560/14, 72357/ENV/14 sp. zn. OP 34/2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání (proti) a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 1. 8. 2014, č. j. JMK 90011/2014, sp. zn. S-JMK 144730/2013 OŽP/Što (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož zrušení se žalobce také domáhá; a dále žalobce požadoval uhrazení nákladů soudního řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím se osobě zúčastněné na řízení (dále také „žadatel“) v souvislosti s realizací akce „Elektrizace trati vč. PEÚ Brno – Zastávka u Brna“ (dále jen „záměr“ či „stavba“) spočívající v kompletní rekonstrukci kolejového svršku a spodku včetně elektrizace, v instalaci nového zabezpečovacího a sdělovacího zařízení a převedení na dvoukolejnou trakci v úseku Zastávka u Brna – Střelice, povoluje:

- I. podle ustanovení § 56 odst. 1 a v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZOPK“), výjimka ze zákazů a základních podmínek ochrany (§ 50 odst. 2 ZOPK), a to konkrétně rušení, odchyt, krátkodobé držení, přenos, přemístění a opětné vypouštění jedinců (transfer) a poškozování jejich sídel, pro blíže neurčitelný počet jedinců druhů **ještěrka obecná** (*Lacerta agilis*) a **slepýš křehký** (*Anguis fragilis*) za předpokladu splnění v rozhodnutí uvedených 6 podmínek.
- II. podle ustanovení § 56 odst. 1 ZOPK výjimka ze zákazů a základních podmínek ochrany (§ 49 ZOPK), konkrétně ničení stanovišť včetně likvidace části porostu, odběr jedinců včetně semen, přenos a vysazení nebo výsev (transfer) množstevně blíže neurčitelného počtu jedinců druhu **lomikámen trojprstý** (*Saxifraga tridactylites*) včetně mechového humusového podloží v prostoru železniční stanice v Zastávce u Brna za předpokladů splnění v rozhodnutí uvedených 6 podmínek.

Výjimka se povoluje na dobu potřebnou k realizaci záměru, nejdéle však do 31. 12. 2019. Po uplynutí této doby pozbývá povolení výjimky platnosti. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

[3] Žalobce navrhl svým přípisem, doručeným soudu dne 14. 4. 2015, přiznání odkladného účinku žaloby. Soud svým usnesením ze dne 29. 4. 2015, č. j. 31A 2/2015-76, žalobě odkladný účinek nepřiznal.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Nejprve vymezil, z jakého důvodu se domnívá, že je nositelem aktivní žalobní legitimace

a poté vymezil 7 žalobních bodů (některé z nich mají podbody) s tím, že opakovaně zdůraznil, že netrvá na zachránění každého jednotlivého zvláště chráněného živočicha, ale trvá však na jeho zákonné ochraně.

[5] Faktická činnost zoologického dozoru – touto žalobní námitkou žalobce míří proti podmínce č. 1 výroku I. prvostupňového rozhodnutí a vyčítá mu zejména to, že danou podmínkou není jednoznačně stanovena neustálá přítomnost zoologického dozoru na stavbě s tím, že má za to, že uvedená podmínka a její výklad žalovaným obsahuje dvě zásadní chyby. Jednak, že tato podmínka nemůže ukládat a neukládá povinnosti osobě, která bude vykonávat zoologický dozor, jelikož tato osoba není známa, a i kdyby známá byla, není účastníkem správního řízení, a za druhé, že uložená povinnost zavazuje osobu zúčastněnou na řízení pouze k zajištění zoologického dozoru, ale podmínka neobsahuje žádné další bližší určení, jakým způsobem bude dozor vykonáván. Žalobce má za to, že trvalá přítomnost zoologického dozoru na stavbě je naprosto zásadní pro ochranu zvláště chráněných živočichů, proto je nutné, aby povinnost neustálé přítomnosti na stavbě byla v rozhodnutí obsažena výslovně. Žalobce pak má za to, že podmínka je nezákonná i proto, že zavazuje „investora“, nikoliv „žadatele“, přičemž „investor“ nikde není ve správních rozhodnutích specifikován, proto má žalobce obavu, že podmínka nezavazuje vlastně nikoho.

[6] Transfer a přerušení zemních prací – podle textu podmínky č. 2 výroku I. musí být zemní a stavební práce přerušeny vždy v případě transferu, a to až do jeho ukončení. Pro přerušování prací je rozhodující fakt provádění transferu, nikoli pokyn zoologického dozoru, navíc dokonce jen v případě „vyžaduje-li to nastalá situace“. Žalovaný svoji správní úvahou dokazuje, jak nesprávně lze rozhodnutím stanovené podmínky vyložit v průběhu zemních a stavebních prací.

[7] Vnitřní rozpory uvnitř výroku, rozpory výroku s odůvodněním –

- I. žalobce nejprve namítá vnitřní rozpor podmínky č. 3 výroku I., který nastává z důvodu proudového způsobu provádění stavby železnice, ze kterého vyplývá, že zemní práce, ve smyslu rozhodnutí – tedy demontáž kolejí a pražců, rozebírání šterkového lože, tvorba nového podloží pro druhou kolej, a instalace nového kolejového svršku – budou zahajovány průběžně, na každém jednotlivém úseku železnice vždy znovu a znovu, tedy i po termínu ve výroku rozhodnutí, tedy po 30. dubnu běžného roku. Podmínka je tedy vnitřně rozporná, protože pokud povoluje zemní práce provádět od dubna do října běžného roku, nemůže zároveň omezit zahájení zemních prací nejpozději do 30. dubna běžného roku. Výrok podmínky zcela zásadně není přizpůsoben způsobu výstavby železnice (která se staví v proudu po trati, když jednotlivé krátké úseky tratě jsou provedeny celé a pak hotový úsek slouží pro příjezd ke stavbě dalšího úseku) a formulace této podmínky přímo způsobí ničení snůšky vajec, usmrcování právě vylíhnutých mláďat ještěrek, což však není výjimkou povoleno.
- II. Dále žalobce namítá rozpor podmínky č. 3 výroku I. s odůvodněním, když tvrdí, že je najisto postaveno, že postupem zemních prací dojde k ničení vajec a usmrcování právě se líhnoucích mláďat ještěrek obecné. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je na straně 9 uvedeno: „*Při důsledném využití*

zoologického dozoru nedojde ke zraňování ani usmrcování jedinců dotčeného druhu.“ To však dle žalobce není pravda, protože i kdyby byl zoologický dozor opravdu neustále na staveništi přítomen, nakladená vejce pod povrchem nemá šanci objevit, tato vejce budou stavebními stroji při provádění zemních prací ničena, pokud se budou právě klubat mláďata, tak tato budou zabita.

- III. Žalobce dále namítá nedostatečnost výroku I. rozhodnutí stran zraňování a usmrcování a ničení sídel. Výrok I. neobsahuje udělení výjimky ze zákazu zraňování nebo usmrcování zvláště chráněných živočichů, ani ze zákazu ničení jejich sídel. Správní orgány vydaly podmínku pouze pro poškozování sídel živočichů, což je z důvodu kompletní výměny šterku tělesa kolejiště nebo rozšíření náspů či zářezů při zdvoukolejnění, zcela nereálné. Prvostupňový orgán se v této věci ani neřídil podanou žádostí. Nebyla tedy odstraněna zákonná překážka, která stále existuje (zákaz zraňování a usmrcování zvláště chráněných živočichů).
- IV. Žalobce dále namítá nepřipustné rozdíly při uplatňování výkladu ZOPK a nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Oznámení o zahájení řízení uvádí soupis žádaných výjimek, který je ale jiný, než soupis výjimek nakonec povolených. Prvostupňový orgán ohledně ničení sídel žádost nerespektoval a rozhodl jinak, ale při otázce povolení zraňování nebo usmrcování zvláště chráněných živočichů konstatoval, že *„jestliže tedy povolení ... nebylo požadováno, správní orgán se těmito činnostmi nezabývá“*. Tento nezákonný výklad je základním důvodem nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Správní orgány pak vycházely z Biologického hodnocení, a pokud toto nezjistilo skutečnosti výše uvedené (stran zraňování, usmrcování a ničení sídel), jednalo se o podklad, dodaný žadatelem, který zcela jistě ohrozil účel řízení. Navíc žalovaný postupoval v obdobné věci (rozhodnutí ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. OP 28/2013) odlišně, což je také nezákonné. Prvostupňový orgán v dané věci analýzu zamýšlené činnosti žadatele neprovedl, proto nezjistil, že z důvodu proudového způsobu výstavby železnice budou ničena vejce (vývojové stadium ještěrky) a usmrcována mláďata ještěrky obecné a budou kompletně ničena jejich sídla s tím, že výjimku z těchto zákazů tak neudělil. Žalovaný na to pak i přes výslovnou výtku žalobce v odvolacím řízení nikterak nereagoval a v rozporu se svou předchozí rozhodovací praxí pak zhodnotil, že prvostupňové rozhodnutí je zákonné. Tento jeho závěr je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[8] Náhradní dočasné úkryty – žalobce uvádí, že je dle něj najisto prokázáno, že podmínka č. 4 výroku I. je, či může být, nerealizovatelná. Aby byla zajištěna realizovatelnost podmínky, musí být do řízení doložen důkaz, že se, zejména v 10 km úseku zdvoukolejnění, v rámci malé šířky pozemku dráhy na tento úzký pozemek náhradní dočasné úkryty skutečně vejdou, aniž by byly stavbou přímo dotčeny. V některých úsecích bylo dokonce nutno uzavřít smlouvy o výkupu pozemků, protože na stávající pozemek dráhy se druhá kolej nevešla, a tím pádem se tam nevejdou ani náhradní dočasné úkryty pro zvláště chráněné živočichy. Toto dokládá sama projektová dokumentace k územnímu řízení a smlouvy založené ve spisu územního řízení.

[9] *Nedostatečnost podmínky č. 2 výroku II.* – žalobce má najisto prokázáno, že budou ničena semena, tedy vývojové stádium rostliny lomikámenu trojprstého. Pokud orgán ochrany přírody výjimkou umožnil likvidaci části porostu, pak podle názoru žalobce musí správní orgány alespoň rámcově v rozhodnutí vymezit, například v procentech celkově zjištěné plochy porostu nebo jiným způsobem, jaká část porostu bude přenesena a jaká část bude zničena. Toto stanovení je výslovně na správním orgánu a nelze tuto odpovědnost přenášet na žadatele nebo odborně způsobilou osobu. Neuvádí-li rozhodnutí o výjimce zcela podstatnou část o množství, pak v mezním případě může být přenesena jedna jediná rostlina (jedno semeno rostliny) a zbytek populace lomikámenu (semen rostlin) by byl zničen – také v tomto případě by byly podmínky rozhodnutí splněny, rozhodně by ale nebylo dosaženo účelu ZOPK. Žalobce tedy pokládá v tomto ohledu rozhodnutí za nedostatečné, když ochranu lomikámenu účinně nezabezpečuje.

[10] *Odvolací námitky k odůvodnění rozhodnutí* – žalobce úvodem konstatuje, že na veškerá vypořádání jeho námitek v odvolání, která považuje za nezákonná, bude reagovat tímto jedním žalobním bodem.

- I. chybný výklad stavebního zákona, absence průkazu veřejného zájmu stavby – žalovaný se v napadeném rozhodnutí snaží zakrýt skutečnost, že v prvostupňovém rozhodnutí není existence veřejného zájmu prokázána, nadto je důležité, že veřejným zájmem není a nemůže být vlastní výstavba dvoukolejky a elektrizace, ale že veřejným zájmem může být až plné využití této stavby. To zejména znamená skutečný přesun cestující veřejnosti ze silnic na železnici. V žádosti není doložen jediný právně závazný důkaz o veřejném zájmu stavby, když veškeré podklady rozhodnutí jsou pouhá nezávazná vyjádření úředníků státní správy či jakési deklarace zájmů volených politiků kraje, obcí či měst.
- II. Absence průkazu, že veřejný zájem realizace stavby převažuje nad veřejným zájmem ochrany přírody – žalovaný nezákonně mění a doplňuje prvostupňové rozhodnutí o výňatky z Biologického hodnocení. Měl to udělat změnou textu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nikoliv prostým konstatováním v odůvodnění svém.
- III. Chybný postup a z něj plynoucí absence průkazu dle § 56 odst. 2 zákona; porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu – žalobce namítá, že v odvolacím řízení se žalovaný opírá o dva dokumenty, a to: Dopravní sektorová strategie 1. fáze a Dopravní sektorová strategie 2. fáze. S použitím těchto dvou podkladů odvolací námitku žalobce zamítnul žalovaný jako nedůvodnou. Napadené rozhodnutí vycházelo z nových dokumentů, tedy z nových podkladů rozhodnutí. Před vydáním napadeného rozhodnutí měl žalobce zákonné právo se seznámit s uvedenými dokumenty a vyjádřit se k nim. I kdyby tyto dva dokumenty aktivně dohledal, o jejich použití v odvolacím řízení se dozvěděl až v okamžiku doručení napadeného rozhodnutí. V žádném případě se k nim nemohl žalobce vyjádřit a žalovaný jeho nezákonným postupem vedení řízení výkon žalobcova práva znemožnil.
- IV. Podklady rozhodnutí – zraňování a usmrcování ještěrky obecné:
 - i. žalobce má za to, že jak je patrné z předchozích rozhodnutí žalovaného, žalovaný svým postupem prokazuje, že není odborníkem na životní

cyklus ještěrky (různé a protichůdné stanovení měsíců životního cyklu ještěrky), a proto právě z důvodu pochybné zkušenosti správního orgánu s předmětnou problematikou trvá žalobce na doložení odborného podkladu o ročním životním cyklu zvláště chráněných živočichů. Zejména je to nezbytný podklad pro řádné vyhodnocení vzájemného působení tohoto cyklu života a způsobu provádění výstavby železnice. V celém řízení zcela zásadně chybí odborný podklad, který by popsal způsob výstavby železnice, jako liniové stavby délky více jak 20 km, a aby tento proudový způsob výstavby porovnal se způsobem života ještěrky obecné, zejména s ročním cyklem jejího života. Žalovaný i prvostupňový správní orgán tvrzení žalobce o nutnosti pořízení výše popsaného podkladu rozhodnutí odmítnuli. Tato rozhodnutí jsou nezákonná z důvodu nedodržení jedné ze základních zásad řízení, povinnosti zjištění materiální pravdy, aby byl zajištěn veřejný zájem na ochraně zvláště chráněných živočichů.

- ii. Dále žalobce upozorňuje, že Biologické hodnocení z roku 2008 bylo zpracováno nikoliv pro předmětnou stavbu, ale pro jiný záměr žadatele (a to pro Elektrizaci trati Brno – Rapotice). Biologické hodnocení je zpracováno pouze pro území přírodního parku Bobrava; Biologické hodnocení nesplnilo požadavky právního předpisu, když se nezabývalo celou trasou zamýšleného zásahu. Dále jak Studie proveditelnost, tak rozhodnutí o udělení výjimky z roku 2014 obsahují varianty zásahu. Je otázkou, které varianty a zda vůbec jsou porovnány v Biologickém hodnocení. Biologické hodnocení nesplnilo požadavky právních předpisů, jak ZOPK, tak jeho prováděcí vyhlášky, a z těchto důvodů je nezákonné a nemůže tedy sloužit jako podklad správního řízení.

[11] *Převzetí podmínek od žadatele* – podle žalobce je faktem, že žadatel vytvořil do nového předmětného řízení nový podklad (stran zařazení nového stavebního objektu SO-90-00-01), který nevycházel ze zjištění nezávislého odborníka, ale který při návrhu podmínek vycházel ze správního rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušeného v předchozím řízení. Dále je podkladem pro rozhodování také biologické hodnocení, které má závažné nedostatky, které žalobce již popsal výše. Spolupráce žadatele a správních orgánů ve stylu „já na bráchu, brácha na mě“ je dokázána podle žalobce zcela jistě. Z toho důvodu zcela vážně žalobce obviňuje oba orgány ochrany přírody (žalovaného i prvostupňový správní orgán) z nadřezování žadateli, čili z porušení § 7 správního řádu o rovném postavení dotčených osob.

III. Vyjádření žalovaného a další vyjádření účastníků řízení

[12] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 24. 2. 2015, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že k obsahu žaloby především odkazuje na ve věci vydaná rozhodnutí a obsah správních spisů, z nichž se dostatečně podává celkový vývoj správními orgány řešeného správního řízení. Dle žalovaného je především zřejmé, že se žalobce snaží rozhodnutí zvrátit poukazováním na domnělé procesní a věcné deficity rozhodování, jakož i přehnanými požadavky na formalizovanou podobu všech postupů správních orgánů. S odkazem na § 89 odst. 2 správního řádu a i judikaturu soudů ve

správním soudnictvím, žalovaný konstatuje, že důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí může být jediné takové pochybení správního orgánu (důvodně tvrzené žalobce), které mělo nebo alespoň reálně mohlo mít dopad do veřejných subjektivních práv žalobce. To se v daném případě nestalo. Správní orgány jednaly zcela v souladu se ZOPK. Zásada souladu rozhodování s chráněným veřejným zájmem, včetně zohlednění okolností konkrétního případu, byla postupy státní správy plně respektována. Správní orgán do výrokové části rozhodnutí zahrnul jak řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, odůvodnění napadeného rozhodnutí potom splňuje zákonné požadavky v míře dostačující a správní orgány se opřely o skutečnosti zjištěné v rámci správního řízení. Veškeré podklady prvostupňový správní orgán uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, přičemž účastníci řízení měli možnost se s nimi seznámit (jsou součástí spisu). Stěžejním základem odůvodnění jsou pak správní úvahy a závěry, k nimž správní orgány dospěly. Tyto považuje žalovaný za dostatečně přesvědčivé a vycházející z provedeného řízení. Rovněž aplikaci konkrétních právních předpisů, vypořádání se s návrhy a námitkami žalobce se správní orgány věnovaly dostatečně (k tomu žalovaný podotknul, že odvolací řízení tvoří s řízením v prvním stupni jeden celek, který je zakončen až pravomocným rozhodnutím odvolacího orgánu). Žalovaný také zdůraznil, že daná věc byla jím projednávána již třikrát, a že žalovaný plně respektoval právní závěry uvedené zdejší soudem v jeho rozsudku ze dne 17. 10. 2013, č. j. 31A 56/2013-70. Dříve zjištěné závady – porušení procesních práv žalobce – v současném řízení již zjištěny nebyly. Žalovaný se dále vyjádřil postupně k jednotlivým žalobním bodům, z nichž žádný neshledal relevantním a dodal, že žalobce absolutizuje současný stav životního prostředí ve srovnání s veřejným zájmem na realizaci předmětné stavby. S takovým pohledem se ovšem žalovaný nemůže ztotožnit, neboť existující veřejný zájem (o němž podle žalovaného nemůže být pochyb) na realizaci je nutno porovnávat s mírou vlivu realizace záměru na životní prostředí. Záměr je dle žalovaného realizovatelný bez významného vlivu na životní prostředí a je dokonce možno konstatovat, že realizací záměru dojde v některých směrech ke zlepšení životního prostředí i pro samotné chráněné předmětné druhy. Pro cestující veřejnost pak ke zlepšení stavu životního prostředí dojde zcela nepochybně. Obsah spisu je třeba vnímat jako celek, nikoli v izolovaných jednotlivostech. Žalovaný závěrem konstatuje, že v průběhu řízení bylo dostatečně prokázáno splnění všech zákonných podmínek ZOPK pro udělení výjimky, přičemž žalobce nebyl nijak zkrácen na svých zákonných právech, proto navrhuje zamítnutí žaloby.

[13] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 1. 4. 2015, setrval na své podané žalobě a postupně se vyjádřil k vyjádření žalovaného a zdůraznil, že veškerá rozhodnutí správních orgánů a ostatně i vyjádření žalovaného jsou založena na opakovaném obviňování žalobce, že věci nerozumí, že vychází z mylné představy, že nechápe postup výstavby apod. Přesvědčivé důkazy zákonného a správného řešení meritů věci ale nenabízí, nabízí pouze svá tvrzení, nic víc. Pokud žalobce navrhne důkaz, žalovaný jej odmítne jako nepoužitelný. Žalobce zdůrazňuje, že požaduje toliko to, aby výrok výjimky stanovil podmínky s jednoznačným výkladem a podmínky založené na způsobu provádění stavby železnice. To se v daném případě nestalo.

[14] Žalovaný ve své duplice, doručené soudu dne 14. 5. 2015, se omezil na krátké a stručné vyjádření s tím, že trvá na zamítnutí žaloby. Osoba zúčastněná na řízení se ve svém připsu, doručeném soudu dne 26. 5. 2015, ztotožnila se závěry žalovaného a uvedla své vyjádření

k jednotlivým žalobním bodům s tím, že je shledala nedůvodnými a podpořila procesní stanovisko a postup žalovaného v dané věci. K tomuto vyjádření osoby zúčastněné na řízení podal své vyjádření také žalobce, a to svým přípisem, doručeným soudu dne 29. 6. 2015 s tím, že setrval na svých právních závěrech uvedených výše a setrval na návrhu na zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

[15] Žalobce ve svém přípise, doručeném soudu dne 28. 5. 2015, kromě dalšího svého vyjádření k duplice žalovaného také doplnil žalobu o další žalobní bod, a to, že osoba zúčastněná na řízení požádala o zúžení svého záměru s tím, že došlo (dne 30. 3. 2015) k pokračování územního řízení o umístění zúžené stavby do území. Zúžení stavby považuje žalobce za důkaz změny dokumentace stavby, tedy změny základní přílohy žádosti o vydání výjimky ze zákazů uvedených v ZOPK. Předmětná výjimka byla fakticky vydána k jiné stavbě, než která má být, či bude, do území územním rozhodnutím umístěna – nemůže tedy být řádným podkladem územního rozhodnutí.

[16] Žalovaný se k problematice umístění zúžené stavby do území vyjádřil ve svém přípise, doručeném soudu dne 26. 6. 2015 tak, že po ověření daných skutečností dospěl k závěru, že z hlediska povolených výjimek se nic nezměnilo a trvá na svém návrhu na zamítnutí žaloby.

[17] Žalobce ve svém přípise, doručeném soudu dne 27. 7. 2015, konstatuje, že došlo k zúžení záměru o pozemky, tedy o stavební objekty některých přípojek NN a přeložek stávajících sítí dne 24. 3. 2015, a že tedy tyto změny nemohly být vůbec v řízení o výjimce brány v potaz. Změnami v záměru se nemohlo zabývat ani Biologické hodnocení záměru stavby železnice. Žalobce tedy setrvává na svém závěru, že výjimka byla fakticky vydána k jiné stavbě, než která má být, či bude, do území územním rozhodnutím umístěna – nemůže tedy být řádným podkladem územního rozhodnutí.

[18] Vzájemná podání účastníci a osoba zúčastněná na řízení obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[19] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[20] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[21] Celým předmětem sporu je zákonnost udělení výjimky ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 ZOPK, který stanoví: „*Výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.*“ Ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) ZOPK stanoví: „*Výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů lze povolit v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujících veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí.*“

IV. A – Aktivní žalobní legitimace žalobce

[22] Ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s. zakotvuje aktivní žalobní legitimaci procesní („*žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí*“). Ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. pak upravuje aktivní žalobní legitimaci hmotnou („*kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“). Z podané žaloby je patrné, že žalobce se domáhá jak procesní, tak také hmotné aktivní žalobní legitimace v tomto řízení.

[23] Zdejší soud zcela souhlasí s názorem žalobce, že je dána jeho aktivní žalobní legitimace procesní ve smyslu § 65 odst. 2 s.ř.s. Mezi stranami je nesporné, že žalobce byl účastníkem předmětného správního řízení o udělení výjimky a žalobce ve své žalobě výslovně tvrdí, že byl postupem žalovaného dotčen na svých procesních právech takovým způsobem, že toto porušení procesních předpisů mohlo způsobit nezákonnost napadaného i prvostupňového rozhodnutí. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009-251, podle něhož „*k založení aktivní žalobní legitimace musí občanské sdružení ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny v řízení před soudem tvrdit zkrácení na svých procesních právech v předchozím správním řízení. Procesní práva žalobce v sobě přitom zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jeho námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly.*“ soud konstatuje, že byly naplněny všechny zákonem předpokládané skutečnosti pro procesní aktivní žalobní legitimaci žalobce, a tedy zdejší soud se bude meritorně zabývat jednotlivými žalobními body, týkající-li se procesních práv žalobce.

[24] Soud musí posoudit aktivní žalobní legitimaci hmotnou s přihlédnutím k obsahu čl. 9 Aarhuské úmluvy. V této otázce zdejší soud odkazuje zejména na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 8. 3. 2011 ve věci C-240/09 (Lesoochránárske zoskupenie VLK v. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky) a na množství na něj navazujících rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 1 As 7/2011-397), ze kterých vyplývá, že Aarhuská úmluva nemá povahu „self-executing“ smlouvy, tedy smlouvy samovykonatelné a přímo aplikovatelné. Judikatorně tedy bylo dovozeno, že nevládní organizace založené za účelem ochrany přírody a krajiny musí splnit požadavky vnitrostátních předpisů, aby měly přístup k soudu dle čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy, a že nelze dovozovat aktivní žalobní legitimaci přímo z této mezinárodní smlouvy (která je i sekundárním pramenem evropského práva).

[25] Ve vztahu k § 65 odst. 1 s.ř.s. je nezbytné, aby subjekt domáhající se této aktivní žalobní legitimace byl nositelem veřejného hmotného subjektivního práva. Zdejší soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80; rozhodnutí ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009-251; rozhodnutí ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005-118 a další) a také ustálenou judikaturu Ústavního soudu (např. usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 282/97; usnesení ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 3118/07), ze kterých vyplývá, že práva vztahující se k životnímu prostředí přísluší pouze osobám fyzickým, jelikož se jedná o biologické organismy, které, na rozdíl od právnických osob, podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí.

[26] Nicméně zdejší soud při posouzení věci také musel vycházet z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14. Zdejší soud uvádí, že Ústavní soud se zabýval toliko aktivní žalobní legitimací spolků (občanských sdružení) v návrzích na zrušení územního plánu jakožto opatření obecné povahy dle § 101a s.ř.s. Ústavní soud nikterak nezpochybňuje absenci přímého účinku Aarhuské úmluvy, pouze dovozuje nutnost výkladu předmětného § 101a s.ř.s. v souladu s Aarhuskou úmluvou, a na základě toho pak dovozuje aktivní žalobní legitimaci spolků (občanských sdružení) v těchto procesech, a to nikoliv generálně, ale pouze za splnění určitých podmínek. V řešeném případě se však nejedná o návrh na zrušení územního plánu jakožto opatření obecné povahy, ale o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu.

[27] Nicméně i v tomto případě (tedy žalobě proti rozhodnutí správního orgánu) se judikatura Nejvyššího správního soudu nově přiklání k možnosti posouzení dotčení hmotných práv žalobce, a to konkrétně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-299, kde Nejvyšší správní soud konstatoval následující:

„V souvislosti s otázkou aktivní legitimace spolku ke vznášení věcněprávních námitek Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 21. července 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, ve kterém soud konstatoval, že „... musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace... Územním plánem mohou tedy ve svéprávní sféře být dotčeny ty osoby, které mají práva k nemovitostem nacházejícím se na území tímto plánem regulované.“ Soud dále uvedl, že navrhovatelem „... může... být zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno... Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá

právo k takové cizí věci na území regulované územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulované územním plánem tento plán (jeho změna) připouští.“

Věcnou správnost uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu následně potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 30. května 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, ve kterém rovněž konstatoval, že „[p]odstatným kritériem zde musí nepochybně být místní vztah navrhovatele k lokalitě regulované územním plánem. Má-li spolek sídlo na tomto území nebo jsou-li jeho členové vlastníky nemovitostí potenciálně dotčených opatřením plynoucím z územního plánu, pak by mu v zásadě měla svědčit aktivní legitimace k podání návrhu. Věcné (materiální) legitimační důvody, vycházející z předmětu činnosti spolku, se pak odvozují od místního vztahu k napadenému opatření obecné povahy. ...z hlediska posouzení zákonné podmínky zkrácení na právech bude věrohodnější místní “zavedenost“ ...“

Nejvyšší správní soud si je vědom, že výše citovaná judikatura se týká oblasti přezkumu opatření obecné povahy, avšak závěry ohledně dotčenosti ve hmotněprávní sféře potenciálního navrhovatele a nezbytnosti lokálního prvku lze použít i na otázku možné aplikace § 65 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil, zda mohl být stěžovatel, který má sídlo v Brně, avšak působí v rámci území celé České republiky, napadeným rozhodnutím zasažen do své hmotněprávní sféry, což je předpokladem pro existenci jeho aktivní věcné legitimace.

Ústavní soud v nálezu ze dne 30. května 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14 konstatoval, že „... aktivní legitimace spolků, které byly založeny za účelem ochrany přírody a krajiny, nemůže být bez hranic.“ Touto hranicí je již zmíněný lokální prvek, resp. možná dotčenost na hmotných právech. Pokud by tento závěr nebyl správný, bylo by hypoteticky možné přiznat aktivní legitimaci ke vznášení věcných námitek každému spolku, který má předmět činnosti stanoven bez dalšího jako ochranu přírody a krajiny či životního prostředí. V takovém případě by byl teoreticky jakýkoli spolek s uvedeným předmětem činnosti oprávněn vznášet věcné námitky proti příslušnému záměru bez ohledu, zda může být reálně dotčen na hmotných právech, tedy i spolek se sídlem mimo Českou republiku či na jiném kontinentě. Smyslem vnitrostátní právní úpravy i interpretačního vodítka v podobě Aarhuské úmluvy je poskytnutí soudní ochrany dotčeným osobám, nikoli však neomezeně. Proto není možné paušalizovat presumpci dotčenosti ve hmotných právech spolků u všech záměrů, nýbrž je nutné vždy posuzovat každý případ individuálně.“

[28] Zdejší soud tedy ve smyslu výše uvedeného právního názoru, který vykládá tak, že i v případě řízení o žalobě podle § 65 s.ř.s. může svědčit spolkům ochrana jejich hmotných práv, posoudil, jestli žalobce naplňuje kritéria uvedená v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14 (rozvedena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 AOs 3/2012-70), tak, aby měl aktivní žalobní legitimaci hmotnou. Těmito

kritérii jsou především dotčení na subjektivních právech spolku, dále místní vztah spolku k lokalitě či zaměření spolku na aktivitu, která má lokální opodstatnění.

[29] Po prozkoumání činnosti spolku (na základě jeho stanov přiložených k žalobě a ostatně i ze znalosti zdejšího soudu založené na dlouhodobé rozhodovací činnosti soudu v právních věcech žalobce) má zdejší soud za jednoznačné, že činnost žalobce má prokazatelný místní vztah k řešené lokalitě, jelikož stavba bezpochyby má vliv na udržitelnou dopravu a ekologické vazby v rámci oblasti, ve které žalobce působí, a také zdejší soud konstatuje, že žalobce je zaměřen na tuto konkrétní posuzovanou aktivitu (udržitelnou dopravu v regionu a ochrana zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin). Zdejší soud má tedy za to, že v případě daného záměru s dopady na území dotčené žalobcovým působením je možné dovodit dotčenost ve hmotněprávní sféře žalobce, který vyvíjí aktivitu v rámci této oblasti, resp. že je v tomto konkrétním případě naplněno kritérium dostatečně silného vztahu žalobce k předmětnému území i dané aktivitě.

[30] Žalobce má tedy i aktivní žalobní legitimaci hmotnou podle § 65 odst. 1 s.r.s.

IV. B – Namítaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí

[31] Krajský soud se úvodem zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

[32] Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším

důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

[33] Žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým argumentům a odvolacím námitkám (obecné tvrzení, přičemž je zdůrazněno, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při posuzování jednotlivých odvolacích důvodů). K tomu soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného je postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona a v napadeném rozhodnutí byly žalovaným vypořádány všechny žalobcem uplatněné odvolací námitky. Žalovaný také jasně uvedl, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově mu nečiní napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení. Zdejší soud k uvedené obecné námitce nepřezkoumatelnosti tedy na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává v této prvotní fázi **nedůvodnou** s tím, že některé další dílčí námitky žalobce (např. že je výrok v rozporu s odůvodněním) jsou podrobeny soudnímu přezkumu dále.

IV. C – Faktická činnost zoologického dozoru

[34] Podstatou této žalobní námitky je polemika žalobce s podmínkou č. 1 výroku I. prvostupňového rozhodnutí, a vyčítá ji vady, které jsou shrnuty v narační části tohoto rozsudku v bodě [5], a které žalovaný dle tvrzení žalobce nezohlednil v napadeném rozhodnutí.

[35] Podmínka č. 1 výroku I prvostupňového rozhodnutí zní: „*Po celou dobu realizace akce již od stadia příprav staveniště zajistí investor odborný zoologický dozor fyzickou nebo právnickou osobou, např. ve spolupráci s Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR, který průběžně zajistí případné nutné zásahy (odchyt, přenos) zjištěných jedinců dotčených zvláště chráněných druhů do jiné vhodné lokality, která nebude realizací záměru dotčena.*“

[36] Zdejší soud konstatuje, že podle jeho posouzení je takto nastavená podmínka v celém kontextu jasná, jednoznačná a srozumitelná a z jejího obsahu jednoznačně plyne povinnost zajištění zoologického dozoru v průběhu celé doby realizace stavby (a to již od fáze přípravy staveniště) s tím, že jediný rozumný výklad této podmínky je takový, že přítomnost

zoologického dozoru na staveništi bude časově nepřetržitá (tedy v době jakýchkoliv činností na staveništi – tedy v době, kdy budou probíhat předmětné práce). Činnost zoologického dozoru nemůže být ani ze své podstaty nárazová a nahodilá, že by se předmětná odborná osoba dostavila na staveniště jen někdy (např. na výzvu stavebníka) – toto odporuje podstatě zoologického dozoru, jelikož bez trvalé přítomnosti zoologického dozoru na stavbě, tento dozor v praxi vůbec vykonávat nelze. Také podmínka jednoznačně stanovuje krom stálé přítomnosti zoologického dozoru také to, co je obsahem činnosti zoologického dozoru (odchyt a přenos zjištěných jedinců dotčených zvláště chráněných druhů do jiné vhodné lokality). Z takto nastavené podmínky je zřetelné, že jejím cílem je, aby byla na staveništi stále přítomna odborná osoba, která v případě zjištění jedince dotčeného zvláště chráněného druhu zajistí jeho zákonnou ochranu tím, že zajistí odchyt a přenos do jiné vhodné lokality. Zoologický dozor musí ze zákona vykonávat odborná osoba s příslušným vzděláním a oprávněním, čímž je zajištěna její nezávislost. Obecně jakýkoliv dozor stavby, ať už zoologický, technický, bezpečnostní, archeologický atd. má právo a povinnost v rámci výkonu své činnosti zastavit stavbu do vyřešení případně nastalé problematické situace; stejné je to i v nyní posuzovaném případě a takto nastavená podmínka je dle soudu dostatečnou zárukou ochrany zjištěných jedinců dotčených zvláště chráněných druhů.

[37] Se žalobcem se zdejší soud musí ztotožnit v tom, že je v podmínce poněkud nešťastně formulována osoba „investora“, který má zajistit odborný zoologický dozor. Investor není v prvostupňovém, ani napadeném, rozhodnutí nikterak definován s tím, že tato podmínka měla být udělena „žadateli“, tedy osobě zúčastněné na řízení. Zdejší soud se tedy musel zabývat tím, jestli tato zjevná chyba prvostupňového orgánu mohla mít vliv na zákonnost daných rozhodnutí, jelikož ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu stanoví: „*Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*“

[38] Zdejší soud konstatuje, že kromě skutečnosti, že je z kontextu celého plánovaného záměru stavby železnice zřejmé, že osoba „investora“ a „žadatele“ bývá při velkých dopravních stavbách totožná (v případě staveb na železnici je jím osoba zúčastněná na řízení: Správa železniční dopravní cesty, státní organizace; nebo např. v případě staveb silniční infrastruktury pak Ředitelství silnic a dálnic ČR), je zejména důležitý ten fakt, že podmínka jednoznačně stanoví povinnost neustálé přítomnosti zoologického dozoru na stavbě. V případě, že by tento dozor na stavbě nebyl, podmínka splněna není a stavba by nemohla zákonně pokračovat. V případě pokračování stavby by pak nutně následovaly zákonné postihy pro stavebníka dané stavby. Z tohoto konstatování je pak zřejmé, že tato zřejmá písařská chyba prvostupňového správního orgánu nemůže znamenat nezákonnost udělené podmínky, jelikož její obsah a cíl (tedy zákonná ochrana zjištěných jedinců dotčených zvláště chráněných druhů) bude vždy (tak jako tak) dodržena a realizátor dané podmínky se jí vždy bude muset řídit. Z tohoto důvodu zdejší soud shledává, že se správní orgány dopustily dílčí chyby, nikoliv však takové, která by měla vliv na zákonnost a správnost napadeného a

prvostupňového rozhodnutí. Zrušení napadeného rozhodnutí by pak vedlo pouze k přepjatému formalismu, kdy by žalovaný jen upravil část textace výroku prvostupňového rozhodnutí, jehož reálný obsah a dosah by však zůstal nezměněn, čímž by učinil případné výtce zdejšího soudu zadost. Takový postup nelze hodnotit jako hospodárný a účelný, šel by proti smyslu správního soudnictví, a neměl by ani pro ochranu životního prostředí a pro předmět řízení žádný věcný význam.

[39] Ke konstatování žalobce, že tato podmínka nemůže ukládat a neukládá povinnosti osobě, která bude vykonávat zoologický dozor, jelikož tato osoba není známa, a i kdyby známá byla, není účastníkem správního řízení, zdejší soud s odkazem na již výše řečené konstatuje toliko to, že je zde předmětnou podmínkou dána povinnost zajištění zoologického dozoru, který bude mít povinnosti v podmínce uvedené – takto nastavená podmínka je v případě řízení o výjimce podle ustanovení § 56 ZOPK naprostým standardem a soud neshledává žádného důvodu ji považovat za nezákonnou či věcně nesprávnou. Odkaz žalobce na technický dozor podle stavebního zákona je v daném případě nepřipadný, jelikož se jedná o dva zcela odlišné instituty. Ze všech výše uvedených důvodů je tato žalobní námitka **nedůvodná**.

IV. D – Transfer a přerušení zemních prací

[40] Podstatou této žalobní námitky je polemika žalobce s podmínkou č. 2 výroku I. prvostupňového rozhodnutí, a vyčítá ji vady, které jsou shrnuty v narační části tohoto rozsudku v bodě [6], a které žalovaný dle tvrzení žalobce nezohlednil v napadeném rozhodnutí.

[41] Podmínka č. 2 výroku I prvostupňového rozhodnutí zní: „*V případě provádění transferu zvláště chráněných druhů se žadatel zdrží provádění zemních a stavebních prací až do ukončení transferu. O každém transferu bude proveden zápis do stavebního deníku, v němž bude uveden druh jedinců, kteří byli přemístěni, jejich počet a lokalita jejich opětného vypuštění do přírody.*“

[42] Zdejší soud musí úvodem odkázat na své závěry učiněné výše k podmínce č. 1 výroku I. prvostupňového rozhodnutí, ze kterých je mj. zřejmé, že přítomnost zoologického dozoru na stavbě je trvalá a podmínku č. 2 je pak vykládat v kontextu s podmínkou č. 1. V kombinaci s touto podmínkou pak dojde k tomu, že jedince zvláště chráněných živočichů, kteří v důsledku vyrušení stavebními pracemi neopustí ohrožený prostor sami, nalezne zoologický dozor předtím, než se ke konkrétnímu místu stavba přiblíží, a zajistí zjištění, odchyt a potřebný transfer předmětných jedinců. Tato podmínka pak zajišťuje, že v tomto případě pak dojde k případnému zastavení či přerušení předmětných prací právě na základě pokynu zoologického dozoru, vyžaduje-li to nastalá situace. Pro přerušení prací pak není nutný rozhodující samotný fakt provádění transferu, nýbrž provádění transferu, který by mohl být v kolizi s právě probíhajícími pracemi, a to právě na základě závazného pokynu zoologického dozoru. Toto je jediný možný rozumný výklad dané podmínky, který ostatně činí beze změny jak žalovaný, tak také osoba zúčastněná na řízení. Ostatní výklady (tedy, že by se přerušovaly práce vždy při každém transferu, který by se konal např. 2 km od aktuálního provádění prací) je bezpochyby poněkud absurdní. Zdejší soud může zopakovat jen to, že obecně jakýkoliv

dozor stavby, ať už zoologický, technický, bezpečnostní, archeologický atd. má právo a povinnost v rámci výkonu své činnosti zastavit stavbu do vyřešení případně nastalé problematické situace; stejné je to i v nyní posuzovaném případě a takto nastavená podmínka je dle soudu dostatečnou zárukou ochrany zjištěných jedinců dotčených zvláště chráněných druhů. Takto nastavená podmínka je opětovně standardem v obdobných případech. Nadto bude o každém transferu (nikoliv pouze o tom, který by způsoboval přerušení stavby) pořízen prokazatelný záznam do stavebního deníku, čímž bude moci být zpětně ověřen počet přemístěných zvláště chráněných druhů živočichů a také lokalita jejich vypuštění.

[43] Zdejší soud konstatuje, že podle jeho posouzení je takto nastavená podmínka v celém kontextu jasná, jednoznačná a srozumitelná a z jejího obsahu jednoznačně plynou povinnosti zajišťující ochranu jedinců zvláště chráněných druhů živočichů, jak soud dovodil výše. Ze všech výše uvedených důvodů je tato žalobní námitka **nedůvodná**.

IV. E – Vnitřní rozpory uvnitř výroku, rozpory výroku s odůvodněním

[44] Podstatou této žalobní námitky je polemika žalobce s podmínkou č. 3 výroku I. prvostupňového rozhodnutí, a vyčítá ji vady, které jsou shrnuty v narační části tohoto rozsudku v bodě [7], a které žalovaný dle tvrzení žalobce nezohlednil v napadeném rozhodnutí.

[45] Podmínka č. 3 výroku I prvostupňového rozhodnutí zní: „*Zahájení a provádění zemních prací bude směřováno mimo hibernaci do periody aktivního života dotčených druhů, to je duben až říjen běžného roku, přičemž zahájení prací je možné každoročně nejpozději do 30. dubna běžného roku.*“

[46] Žalobce argumentuje nejprve tím, že podmínka je vnitřně rozporná, protože pokud povoluje zemní práce provádět od dubna do října běžného roku, nemůže zároveň omezit zahájení zemních prací nejpozději do 30. dubna běžného roku s tím, že výrok podmínky zcela zásadně není přizpůsoben způsobu výstavby železnice.

[47] Zdejší soud musí nejprve konstatovat, že z hlediska jeho posouzení předmětné podmínky je klíčové, jestli podmínka je v celém kontextu jasná, jednoznačná a srozumitelná a jestli z jejího obsahu jednoznačně plynou povinnosti zajišťující ochranu jedinců zvláště chráněných druhů živočichů. Podle posouzení zdejšího soudu tato podmínka bezpochyby zajišťuje, protože je jasně stanoveno, kdy mohou probíhat předmětné práce (duben až říjen běžného roku) a je také jasně vymezen úsek, kdy je práce možno zahájit (do 30. dubna běžného roku), z čehož jednoznačně jednoduchým jazykovým výkladem vyplývá, že když nebudou práce zahájeny do 30. dubna, nebude v nich moct býti pokračováno po 1. květnu.

[48] Zde musí soud konstatovat, že žadatel či jakýkoliv budoucí stavebník je při budoucí výstavbě daného záměru povinen podmínky dané napadaným rozhodnutím akceptovat a dodržovat, a to ve všech dalších etapách přípravy a realizace stavby. Jinými slovy řečeno, jestli podmínka je nastavena takto, jak nastavena je, tedy, že je jednoznačně dán časový úsek, kdy mohou probíhat práce a je jednoznačně určen i časový úsek, do kdy práce musejí být zahájeny, je povinností realizátorů záměru toto respektovat a případná následná kontrola je

pak v rukou dozorových orgánů, v daném případě České inspekce životního prostředí, která také napadené rozhodnutí dle správního spisu (viz rozdělovník napadeného rozhodnutí) obdržela, a jejíž zákonnou povinností je kontrolovat dodržování podmínek v rozhodnutí uvedených. Zdejší soud může jen opakovat konstatování, že podle jeho posouzení je podmínka určena zcela jasně a správní orgány řádně ve svých rozhodnutích odůvodnily, proč je podmínka nastavená tak, jak je.

[49] Zdejší soud se také zabýval námitkou žalobce týkající se toho, že výrok podmínky zcela zásadně není přizpůsoben způsobu výstavby železnice, protože ta je stavěna tzv. „proudovým způsobem“, tedy zjednodušeně řečeno „zleva doprava“. Zdejší soud opakuje, že z hlediska posouzení zákonnosti podmínky je důležitý ten fakt, jestli podmínka je splnitelná a jestli zajišťuje ochranu zvláště chráněných druhů, což splňuje. Jakým způsobem pak bude stavba prováděna, není z pohledu soudu klíčové, protože, ať bude prováděna jakýmkoliv způsobem, vždy tento způsob musí dodržet výše citovanou podmínku.

[50] Nicméně i nad rámec tohoto konstatování, soud ze správního spisu zjistil, že jeho součástí je přípravná dokumentace B.1 Souhrnná technická zpráva s tím, že ve statí E. Stavební část je uveden přehled stavebních prací a stavebních objektů, které jsou součástí stavby. Z této Souhrnné technické zprávy podle soudu mj. vyplývá, že práce nebudou zahájeny jen na jednom místě, ze kterého budou pokračovat postupně jen jedním směrem, nýbrž stavba bude probíhat na více místech celého úseku, což ostatně také potvrdila osoba zúčastněná na řízení ve svém přípisu doručenému soudu, kde podle soudu přesvědčivě uvedla, že stavba je sice stavbou liniovou, ale realizace neprobíhá postupně zjednodušeně řečeno zleva doprava, ale že realizace bude probíhat současně na celém 10km dlouhém úseku a dále zjednodušeně uvedla technický postup dané stavby. Soud konstatuje, že v této fázi přípravy stavby nemůže být ani znám detailní technologický postup prací, který samozřejmě závisí i na budoucím zhotoviteli, přičemž je však pro soud klíčová ta skutečnost, že tento zhotovitel bude muset provádění stavby naplánovat tak, aby všechny stanovené podmínky mohl splnit, a aby je zcela dodržel. Nyní přezkoumávána podmínka je z pohledu soudu v tomto ohledu dostatečnou zárukou ochrany jedinců zvláště chráněných druhů živočichů.

[51] Žalobce dále namítá nedostatečnost výroku I. rozhodnutí stran zraňování a usmrcování a ničení sídel. Výrok I. neobsahuje udělení výjimky ze zákazu zraňování nebo usmrcování zvláště chráněných živočichů, ani ze zákazu ničení jejich sídel. Správní orgány vydaly podmínku pouze pro poškozování sídel živočichů, což je z důvodu kompletní výměny šterku tělesa kolejiště nebo rozšíření naspů či zářezů při zdvoukolejnění, podle žalobce zcela nereálné. Zdejší soud k této žalobní námitce konstatuje, že je pravdou tvrzení žalobce (a není to ani sporem mezi účastníky řízení), že výjimka nebyla udělena pro zraňování nebo usmrcování zvláště chráněných živočichů. Sporem zůstává, jestli tak, jak jsou podmínky ve svém komplexu nastaveny, k tomuto zraňování a usmrcování zvláště chráněných živočichů bude či nebude docházet.

[52] Krom výše uvedeného k daným podmínkám (na což soud odkazuje) je třeba dle názoru soudu zdůraznit, že za přísného dodržení všech podmínek předmětných rozhodnutí je zřejmé, že se snůšky a líhnutí zvláště chráněných živočichů, kteří v důsledku rušení ze zahájené stavby ohrožené území opustili (viz zejména část podmínky upravující zahájení prací

nejpozději do 30. dubna běžného roku, aby měli zvláště chránění živočichové časový prostor opustit daný prostor stavby ještě před fází jejich životního cyklu, ve kterém dochází k rozmnožování), bude odehrávat mimo předmětné území stavby. Z toho vyplývá, že v důsledku zahájených prací se v předmětném území nebudou s vysokou mírou pravděpodobnosti nacházet žádní zvláště chránění živočichové, kteří by mohli být zraňováni či usmrcováni, a zejména se tam nebudou vyskytovat ani žádná nakladená vejce ani mláďata, která by mohla být zraňována či usmrcována, protože ta se již budou vyskytovat na nových (dočasných) stanovištích. A i kdyby se na dané stavbě nějakí takoví živočichové nacházeli, je jejich ochrana zajištěna podmínkami č. 1 a č. 2 výroku I. prvostupňového rozhodnutí, a to stálou přítomností zoologického dozoru, který by případný transfer jedinců zvláště chráněných živočichů zajistil. Zde je třeba také dle soudu odkázat na správné závěry prvostupňového rozhodnutí, že možnost neúmyslného zranění nebo usmrcení jedinců dotčených zvláště chráněných živočichů je vzhledem ke způsobu jejich života, natolik malá, že je s vysokou mírou pravděpodobnosti možné usoudit, že k této situaci nedojde a tudíž není potřebné ji řešit udělením výjimky. Ve svém důsledku a komplexnosti zajišťují podle názoru zdejšího soudu výše uvedené podmínky ochranu jedinců zvláště chráněných druhů živočichů dostatečně a nebylo pak třeba ukládat výjimku ve smyslu, jak se jí dovolává žalobce (tedy stran usmrcování a zraňování zvláště chráněných druhů živočichů). Na tomto místě soud poznamenává, že je z jeho pohledu poněkud nelogické, že se žalobce sám domáhá, aby byla udělena výjimka směřující k usmrcování a zraňování zvláště chráněných druhů živočichů, když jejich ochrana je dle žalobce tvrze jeho hlavním cílem. Nadto soud také konstatuje, že je třeba souhlasit s žalovaným i v tom ohledu, že je možné oprávněně předpokládat, že v důsledku rušivých vlivů stavby dojde k poklesu populačního tlaku přirozených predátorů a tedy k částečnému kladnému vlivu na předmětnou populaci zvláště chráněných druhů živočichů – ještěrky obecné a slepýše křehkého. Zdejší soud konečně pak také musí zopakovat, že je v rukou dozorových orgánů, v daném případě České inspekce životního prostředí, kontrola dodržování podmínek v rozhodnutí uvedených, a v případě, že by docházelo k usmrcování a zraňování zvláště chráněných druhů živočichů, má tento dozorový orgán sankční a další nástroje k zamezení případného negativního stavu. I tímto je zajištěna zákonná ochrana zvláště chráněných druhů živočichů.

[53] Žalobce dále namítá nepřipustné rozdíly při uplatňování výkladu ZOPK a nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Oznámení o zahájení řízení ze dne 7. 1. 2014 uvádí soupis žádaných výjimek, který je ale dle žalobce jiný, než soupis výjimek nakonec povolených a dále žalobce namítá odlišný postup v obdobné věci (rozhodnutí ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. OP 28/2013). Zdejší soud úvodem připomíná, že předmětem tohoto soudního přezkumu je přezkum napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí v rámci správního řízení, které bylo zahájeno dnem 11. 6. 2014, přípisem označeným jako „*Oznámení o zahájení nového projednání žádosti o povolení výjimky...*“, ve správním spise vedeným pod č. j. JMK 68999/2014, sp. zn. S-JMK 144730/2013 OŽP/Što. Žalobce napadá oznámení o zahájení řízení ze dne 7. 1. 2014, č. j. JMK 1912/2014, sp. zn. S-JMK 144730/2013 OŽP/Što; tento přípis však není předmětem tohoto soudního přezkumu, jelikož v této věci bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2014, č. j. 955/560/14, 35253/ENV/14 sp. zn. OP 13/2014, které zrušilo původní rozhodnutí prvostupňového orgánu vydané právě na základě zahájení řízení ze dne 7. 1. 2014. Pro toto soudní řízení je tedy předmětný přípis ze dne 7. 1. 2014 již neaktuální a není úkolem soudu (ani v jeho pravomoci) jej v tomto soudním

řízení přezkoumávat a soud se tedy touto dílčí žalobní námitkou nezabýval, ani zabývat nemohl. Soud jen pro úplnost svého rozhodnutí konstatuje, že v nyní soudem přezkoumávané věci byla žádost žadatele o výjimku jasná a srozumitelná a povolené výjimky s touto žádostí korespondují.

[54] Zdejší soud dále posoudil namítané nepřipustné rozdíly při uplatňování výkladu ZOPK s odkazem na údajně odlišný postup žalovaného v obdobné věci (rozhodnutí ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. OP 28/2013). Zdejší soud konstatuje, že v případě rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. OP 28/2013, se jednalo o jinou procesní situaci, než v nyní posuzované věci, jelikož správní orgán v rozhodnutí sp. zn. OP 28/2013 o některých částech žádosti bez důvodů nerozhodl, což způsobilo jeho nezákonnost, neboť správní orgán je žádostí vázán. Jednalo se tedy o diametrálně odlišnou situaci od nyní posuzované věci, ve které správní orgán rozhodl o celé žádosti. Proto je argumentace žalobce rozhodnutím ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. OP 28/2013 nepřipadná a na danou věc nepoužitelná, a rozhodně neprokazuje nepřipustné rozdíly při uplatňování výkladu ZOPK ze strany žalovaného. To, že na tuto námitku nebylo žalovaným v napadeném rozhodnutí výslovně reagováno, nelze podle zdejšího soudu vzhledem k její zjevné bezpředmětnosti hodnotit jako vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože jednak zaujal žalovaný k věci souhrnné přesvědčivé a odůvodněné stanovisko, které soud považuje za dostačující, a za druhé by zrušení napadeného rozhodnutí pak vedlo pouze k přepjatému formalismu, kdy by žalovaný jen upravil část odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí, jehož reálný obsah a dosah by však zůstal nezměněn, čímž by učinil případné výtce zdejšího soudu zadost. Takový postup nelze hodnotit jako hospodárný a účelný, šel by proti smyslu správního soudnictví, a neměl by ani pro ochranu životního prostředí a pro předmět řízení žádný věcný význam.

[55] Žalobce v této žalobní námitce také namítal nedostatky v Biologickém hodnocení jako podkladu rozhodnutí. Vzhledem k faktu, že nedostatky v předmětném Biologickém hodnocení žalobce namítal i v další části žaloby, soud se k Biologickému hodnocení souhrnně vyjádří později, a to v části IV. H tohoto rozsudku.

[56] Zdejší soud v souhrnu k této žalobní námitce konstatuje, že v daném případě se správní orgány zamýšlenou činností důkladně zabývaly, přičemž je z napadeného a prvostupňového rozhodnutí (a ostatně i z výše uvedených závěrů zdejšího soudu) zřejmé, že pro realizaci předmětné stavby žádné další výjimky potřebné nejsou a takto nastavené nyní přezkoumávané podmínky jsou v celém kontextu jasné, jednoznačné a srozumitelné a z jejich obsahu jednoznačně plynou povinnosti zajišťující dostatečnou ochranu jedinců zvláště chráněných druhů živočichů ještěrky obecné a slepýše křehkého. Tento žalobní bod je tedy **nedůvodný**.

IV. F – Náhradní dočasné úkryty

[57] Podstatou této žalobní námitky je polemika žalobce s podmínkou č. 4 výroku I. prvostupňového rozhodnutí, a vyčítá ji vady, které jsou shrnuty v narační části tohoto rozsudku v bodě [8].

[58] Podmínka č. 4 výroku I prvostupňového rozhodnutí zní: „*Ve vhodných místech rekonstruovaného úseku trati v rámci pozemků ve vlastnictví (správě) žadatele budou*

umístěny náhradní dočasné úkryty pro ještěrku obecnou, vytvořené např. navršením nízkých částečně osluněných hromad sypaného lomového kamene o objemu cca 1 m³ pro každý dočasný úkryt na plochách, které nebudou stavbou přímo dotčeny. Přesné umístění těchto náhradních dočasných úkrytů bude provedeno po konzultaci s odborným zoologickým dozorem a jejich přesná lokalizace bude vyznačena zápisem do stavebního deníku s uvedením železniční kilometráže umístění případně s identifikací pomocí souřadnicového systému (GPS, S-JTSK).“

[59] Soud konstatuje, že výrok rozhodnutí o povolení výjimky ve znění rozhodnutí žalovaného je bezpochyby jasný, jednoznačný, srozumitelný a bez obtíží vykonatelný, neboť podmínka č. 4 výroku I. je dostatečně konkrétní, neboť sice blíže nespecifikuje pozemky, kde budou vystavena náhradní útočiště pro ohrožené živočichy, ale je nutné brát v tomto ohledu v potaz, že přesnější specifikace pozemků by možností žadatele vždy pouze zúžila a učinila tak rozhodnutí tím spíše nevykonatelným. Rovněž by nebylo možné, aby podmínkami v rozhodnutí o povolení výjimky byla ukládána povinnost strpět omezení vlastnického práva třetím osobám. Je pouze věcí žadatele, jak si vhodné pozemky zajistí, zda najde své vlastní, zda si cizí pozemky pronajme či vypůjčí apod. Podmínka č. 4 výroku I. tedy je vykonatelná, neboť její splnění je fakticky možné. Pokud žadatel podmínku nesplní, pak nebudou ani naplněny podmínky pro platnost výjimky a udělená výjimka nebude moci být podkladem pro navazující rozhodnutí. Není nutné již ve fázi řízení o povolení výjimky, tedy před územním a stavebním řízením, pozemky přesněji specifikovat.

[60] Zdejší soud pak dodává, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou uvedeny i jiné možnosti, než navršení nízkých částečně osluněných hromad sypaného lomového kamene o objemu cca 1 m³ (což je ostatně uvedeno jen jako vhodný příklad ve výroku – viz dikce „např.“). Těmito dalšími možnostmi jsou např. ručně skládané zídky a gabiony, plošně ovšem rovněž nenáročné. Zdejší soud souhlasí s úvahou a odůvodněním správních orgánů, že plocha potřebná pro vytvoření potřebných úkrytů je zcela zanedbatelná (viz nutnost hromady lomového kamene o šířce 0,5 m, výšce 0,5 m a délce 4 – 5 m) a nemohou vzniknout žádné pochybnosti o tom, že v dané lokalitě stavby budou tyto plochy bez problémů k nalezení. Zejména pak bude pouze věcí žadatele, jak si vhodné pozemky zajistí, zda najde své vlastní, zda si cizí pozemky pronajme či vypůjčí. V této fázi správního řízení není rozhodně potřebné tyto pozemky blíže specifikovat. Zdejší soud opakovaně zdůrazňuje, že pokud žadatel podmínku nesplní, pak nebudou ani naplněny podmínky pro platnost výjimky a udělená výjimka nebude moci být podkladem pro navazující rozhodnutí.

[61] Zdejší soud konstatuje, že podle jeho posouzení je takto nastavená podmínka v celém kontextu jasná, jednoznačná a srozumitelná a z jejího obsahu jednoznačně plynou povinnosti zajišťující ochranu jedinců zvláště chráněného druhu živočichů, jak soud dovodil výše. Ze všech výše uvedených důvodů je tato žalobní námitka **nedůvodná**.

IV. G – Nedostatečnost podmínky č. 2 výroku II.

[62] Podstatou této žalobní námitky je polemika žalobce s podmínkou č. 2 výroku II. prvostupňového rozhodnutí, a vyčítá ji vady, které jsou shrnuty v narační části tohoto rozsudku v bodě [9].

[63] Podmínka č. 2 výroku II. prvostupňového rozhodnutí zní: „*Před započítím prací na rušení kolejového svršku v prostoru železniční stanice Zastávka u Brna v době po uzrání semen, nejlépe v období konec června – polovina července bude proveden odběr vytipovaných částí místní populace včetně mechového humusového podloží a jejich přenos na místo s vhodnými podmínkami, vybrané při prohlídce dle bodu 1. podmínek. Odběr, přenos a umístění do náhradní lokality provede odborně způsobilá osoba. O průběhu záchranného transferu bude proveden zápis do stavebního deníku.*“

[64] Zdejší soud konstatuje, že podle jeho posouzení je takto nastavená podmínka v celém kontextu jasná, jednoznačná a srozumitelná a z jejího obsahu jednoznačně plyne povinnost odběru vytipovaných částí místní populace včetně mechového humusového podloží lomikámenu trojprstého v prostoru železniční stanice Zastávka u Brna a jejich přenos na místo s vhodnými podmínkami s tím, že tento odběr provede odborně způsobilá osoba. Jediný rozumný výklad této podmínky je takový (a z podmínky to jednoznačně vyplývá), že před započítím prací bude provedena aktualizace rozsahu výskytu lomikámenu trojprstého a výběr části porostů k provedení záchranného přenosu. Je zřejmé, že bude o přenosu rozhodnuto na základě nejaktuálněji zjištěného výskytu dotčeného druhu a z podstaty věci je zřejmé, že je vhodnější přenos menší plochy s větší hustotou jedinců, než přenést předem (s časovým odstupem) mechanicky stanovenou plochu (např. procentuálně vyjádřenou) bez ohledu na aktuální hustotu výskytu dané rostliny. Ve fázi udělované výjimky nelze dle soudu ani zcela přesně a spolehlivě určit množství transferovaných rostlin. Předmětný odběr, přenos a umístění do náhradní lokality bude v odpovědnosti odborně způsobilé osoby, tedy jej bude vykonávat odborná osoba s příslušným vzděláním a oprávněním, čímž je zajištěna její nezávislost a jednoznačným zájmem a úlohou této osoby v dané věci je zajištění přenosu dostatečného množství ohroženého druhu zvláště chráněné rostliny tak, ať je zajištěna jeho zákonná ochrana. Vykládat podmínku způsobem, že umožňuje přenos jen jednoho semene lomikámenu trojprstého, je z pohledu zdejšího soudu, nelogické a ani tento výklad nemá reálné opodstatnění (viz dikce podmínky: „vytipovaných částí místní populace“).

[65] Takto nastavená podmínka je v případě řízení o výjimce podle ustanovení § 56 ZOPK naprostým standardem a soud neshledává žádného důvodu ji považovat za nezákonnou či věcně nesprávnou. V praxi je standardem, že před samotným transferem odborně způsobilá osoba určí vhodnou náhradní lokalitu nebo vytvoření vhodných podmínek pro daný druh; způsob, jakým bude druh odebrán z původního stanoviště (metody odebrání rostlin s určitým množstvím půdy atp.) a nejvhodnější období, během kterého je možné transfery uskutečnit. Transfery zvláště chráněných druhů jsou prováděny odborně způsobilou osobou nebo za jejího dozoru. Náhradní (vybraná či vytvořená) lokalita musí splňovat obdobné podmínky jako stanoviště, ze kterého byly druhy odebrány. Specifické podmínky jednotlivých druhů rostlin jsou např.: požadavky na světlo, hydrologické podmínky, vlastnosti půdy (zrnitost, obsah humusu, pH), velikost prostoru či přítomnost konkurenčních druhů apod., a jsou těmito odbornými osobami vždy zkoumány. V praxi pak standardně probíhá také monitoring transferovaných jedinců v určeném období po transferu, zjišťuje se jím úspěšnost přežívání druhu na náhradní lokalitě a jeho další vývoj. Ze získaných údajů lze mimo jiné získat informace, na které podmínky prostředí druhy reagují citlivě nebo negativně, a tím zajišťovat

další úspěšný rozvoj zvláště chráněných druhů rostlin. Není žádného důvodu podle soudu pochybovat, že by v daném případě mělo docházet k postupu jinému.

[66] Zdejší soud konstatuje, že podle jeho posouzení je takto nastavená podmínka v celém kontextu jasná, jednoznačná a srozumitelná a z jejího obsahu jednoznačně plynou povinnosti zajišťující ochranu jedinců zvláště chráněného druhu rostliny lomikámenu trojprstého, jak soud dovodil výše. Ze všech výše uvedených důvodů je tato žalobní námitka **nedůvodná**.

IV. H – Odvolací námitky k odůvodnění rozhodnutí

[67] Podstatou této žalobní námitky je tvrzení žalobce, že vypořádání jeho námitek uvedených v odvolání, je nezákonné, a vyčítá napadenému rozhodnutí vady, které jsou shrnuty v narační části tohoto rozsudku v bodě [10].

[68] Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu stanoví: „*Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*“

[69] Zdejší soud úvodem uvádí, že dle ustálené judikatury soudů ve správním soudnictví je třeba vnímat obě správní rozhodnutí jako celek. Za tímto účelem krajský soud odkazuje na své předchozí rozhodnutí, které bylo publikováno jako rozhodnutí sbírkové, ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62Ca 20/2006-65 (publikováno ve Sbírce NSS pod č. 1296/2007 Sb.), ve kterém zdejší soud uvedl: „*Soubor podkladů rozhodnutí opatřovaných za účelem zjištění skutečného stavu věci může zásadně vznikat ve všech stupních správního řízení, a tedy ve všech těchto stupních mohou být utvářena i jednotlivá skutková zjištění opírající se o tyto podklady [§ 59 odst. 1 správního řádu z roku 1967 (pozn. krajského soudu – bezpochyby použitelné i pro ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004)]. Dospěje-li správní orgán vyšší instance k závěru, že jednotlivá východiska dalších úvah správního orgánu nižší instance a nadto i jeho závěry vyplývající z těchto východisek jsou opodstatněné, nic mu nebrání, aby v té části, v níž se s rozhodnutím vydaným v nižší instanci ztotožní, na příslušné závěry odkázal, vyslovil s nimi souhlas, a tím je do svého rozhodnutí převzal. Takový postup sám o sobě nečiní rozhodnutí vydané ve vyšší instanci nepřezkoumatelným [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].*“ Soudní praxe jde ve výkladu ještě dál, a to dokonce tak, že lze v druhostupňovém rozhodnutí korigovat závěry rozhodnutí prvostupňového. Tento postup lze např. vypořádat z rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 62Ca 31/2008-114 (rozhodnutí potvrzeno Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010-159), ve kterém bylo rozhodnuto, že „*Na rozhodnutí žalovaného je pak třeba hledět jako na celek, který je tvořen jak rozhodnutím prvního stupně, tak rozhodnutím druhého stupně. Jinak řečeno ve druhostupňovém řízení a rozhodnutí je žalovaný oprávněn napravovat pochybení a nesrovnalosti prvního stupně.*“ Při aplikaci těchto závěrů je pak nutno shledat procesní postup žalovaného, kdy doplňuje závěry prvostupňového rozhodnutí o své vlastní další úvahy, jako zákonný.

[70] Tento právní názor pak zdejší soud rozšiřuje ještě tak, že u podkladů doplněných v odvolacím řízení je třeba zvážit, zda nový podklad mohl vůbec nějak změnit názor

odvolacího orgánu oproti prvostupňovému rozhodnutí, tzn., zda mohlo mít (opomenuté) vyjádření účastníka (žalobce) vliv na výsledek celého správního řízení. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011 č. j. 2 As 60/2011-101 vyplývá, že „*lze tedy dospět k závěru, že stěžovatel pochybil, pokud v rámci odvolacího řízení nepostupoval podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a nevyzval účastníky řízení (žalobce), aby se k doplněným podkladům vyjádřili. Těmito podklady pouze došlo k potvrzení závěrů, k nimž dospěl správní orgán v územním řízení. Stěžovatel z těchto podkladů při svém rozhodování vycházel, nelze však důvodně předpokládat, že by reakce žalobců na tyto podklady – byť prostor pro ni měl být ze strany stěžovatele aktivně poskytnut – mohla mít vliv na výsledek rozhodnutí v odvolacím řízení, resp. na jeho zákonnost.*“ Optikou vše výše uvedeného je pak nutno posuzovat uvedenou žalobní námitku.

[71] V posuzovaném řízení došlo k situaci, že žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval také dokumenty označenými jako „Dopravní sektorová strategie 1“ a „Dopravní sektorová strategie 2“, přičemž žalobce v žalobě uvádí, že napadené rozhodnutí vycházelo z nových dokumentů, tedy z nových podkladů rozhodnutí, přičemž před vydáním napadeného rozhodnutí měl žalobce dle svého názoru zákonné právo se seznámit s uvedenými dokumenty a vyjádřit se k nim. Krajský soud vzhledem k výše citované judikatuře jednak uvádí, že těmito dokumenty došlo pouze k potvrzení závěrů, k nimž dospěl správní orgán stran otázky veřejného zájmu již v prvostupňovém rozhodnutí, za druhé, že tyto dokumenty byly použity toliko v reakci na odvolací námitku žalobce, když zpochybnil význam zařazení předmětné stavby ke spolufinancování z evropských prostředků v Operačním programu Doprava, a za třetí, že ani v dané věci nelze důvodně předpokládat, že by reakce žalobce na tyto podklady mohla mít vliv na výsledek rozhodnutí v odvolacím řízení, resp. na jeho zákonnost. Pro zdejší soud je však klíčová ta skutečnost, že dané dokumenty jsou vydávány Ministerstvem dopravy v rámci jeho normotvorné činnosti a jsou schvalovány usnesením vlády (viz např. Usnesení vlády České republiky ze dne 13. 11. 2013 č. 850, o Dopravních sektorových strategiích, 2. fáze), z čehož vyplývá, že tyto dokumenty jsou dokumenty, kterými se ve správním řízení nedokazuje, stejně jako se nedokazuje např. usnesením vlády, kterým se stanovuje Politika územního rozvoje či se nedokazuje obecně zákony, vyhláškami ministerstev či soudními rozhodnutími.

[72] Obecně lze pro komplexnost tohoto soudního rozhodnutí k této žalobní námitce také dodat, že je mylná taková představa, že by správní orgány měly účastníky upozorňovat na veškeré „zdroje informací“ pro své rozhodování před vydáním rozhodnutí. Správní orgán má vždy jistou znalost problematiky v rámci oblasti působnosti, která je mu svěřena a kterou při rozhodování aplikuje. Teprve pokud nejde o všeobecně známé skutečnosti, měl by případně v rozhodnutí uvést zdroj svého poznání. Účastník pak může ve správním řízení namítat, že „fakta“ jsou jiná, a zpochybnit věcnou správnost tvrzení správního orgánu. Tomu přisvědčil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 11. 2008 č. j. 5 As 40/2008-52: „*Každý správní orgán do rozhodnutí vždy vtělí i své odborné znalosti, to je předpokladem každého hodnocení důkazů, k němuž je třeba určitých odborných znalostí. Seznámení s nimi pak je před rozhodnutím prakticky vyloučeno; ostatně nejedná se o podklady rozhodnutí, ale už o způsob jejich hodnocení. Svě odborné znalosti [...] vtělí správní orgán do důvodů rozhodnutí. To účastníkovi řízení umožňuje proti nim brojit v odvolání, zpochybnit odborné závěry a případně i navrhnout důkazy, které odbornou úvahu vyvrátí.*“

[73] Pokud tedy žalovaný tyto dokumenty nezaložil do spisového materiálu, nepochybil, a žalovaný na ně mohl v napadeném rozhodnutí zcela zákonně odkázat, jelikož jsou přijímány ve formě usnesení vlády, kterými se ve správním řízení nedokazuje. Pokud žalovaný v rámci své správní diskrece pak posoudil dané dokumenty jako vhodné pro podporu svého právního názoru na veřejný zájem na danou stavbu, nelze jeho jednání posoudit jako nezákonné a v tomto ohledu mu nelze ničeho vyčítat. Tato dílčí žalobní námitka je tedy **nedůvodná**.

[74] K otázce veřejného zájmu je nutné sdělit, že požadavek žalobce, aby byl veřejný zájem jasně deklarován zákonem nebo jiným správním aktem, není důvodný. Tento požadavek nevyplývá ze žádného právního předpisu. Posouzení otázky veřejného zájmu je správním uvážením orgánu ochrany přírody. Soudy pak přezkoumávají pouze, zda správní orgány svévolně nevybočily z mezí správního uvážení. Je pravdou, že ustanovení § 56 ZOPK deklaruje, že ochrana přírody a krajiny je veřejným zájmem. To ovšem neznamená, že neexistují i jiné veřejné zájmy (zde stavba železniční infrastruktury). Správní orgány musí jednotlivé veřejné zájmy mezi sebou vzájemně vyvažovat.

[75] Rovněž zákon 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (stavební zákon), deklaruje v ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) veřejný zájem. Podle tohoto ustanovení jsou veřejnou infrastrukturou pozemky, stavby, zařízení, a to (1) dopravní infrastruktura, například stavby pozemních komunikací, drah, vodních cest, letišť a s nimi souvisejících zařízení, (2) technická infrastruktura, kterou jsou vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení, například vodovody, vodojemy, kanalizace, čistírny odpadních vod, stavby ke snižování ohrožení území živelnými nebo jinými pohromami, stavby a zařízení pro nakládání s odpady, trafostanice, energetické vedení, komunikační vedení veřejné komunikační sítě a elektronické komunikační zařízení veřejné komunikační sítě, produktovody, a (3) občanské vybavení, kterým jsou stavby, zařízení a pozemky sloužící například pro vzdělávání a výchovu, sociální služby a péči o rodiny, zdravotní služby, kulturu, veřejnou správu, ochranu obyvatelstva, (4) veřejné prostranství, zřizované nebo užívané ve veřejném zájmu. Je třeba zdůraznit, že poslední část věty („zřizované nebo užívané ve veřejném zájmu“) se vztahuje ke všem bodům 1 až 3.

[76] V obecné rovině je třeba konstatovat, že lze prvostupňové i napadené rozhodnutí považovat za dostatečné a argumentačně přesvědčivé; zabývalo se všemi podmínkami plynoucími z ustanovení § 56 ZOPK a řádně je dle právního názoru zdejšího soudu odůvodnilo. Soud souhlasí s žalobcem potud, že žádný z použitých dokumentů sám o sobě nedokládá veřejný zájem na stavbě a jeho výraznou převahu nad zájmem ochrany přírody; o intenzitě veřejného zájmu však vypovídá právě souhrn dokumentů (podkladů užitých ve správním řízení), a soud neshledává v hodnocení správních orgánů žádné pochybení. Podle názoru soudu nelze z úvah o veřejném zájmu vyloučit politickou vůli, už proto, že představitelé výkonné moci jsou – byť nepřímými – reprezentanty veřejnosti a jejich úkolem je právě formulovat zájmy veřejnosti a uvádět je do praxe. I zásady územního rozvoje (být později zrušené) jsou dokumentem politickým (na nižší regionální úrovni); politická je ve své podstatě celá hierarchie nástrojů územního plánování od politiky územního rozvoje přes zásady územního rozvoje k územním plánům (nejobecnější pravidla územního plánování stanoví Ministerstvo pro místní rozvoj a schvaluje je vláda ve formě Politiky územního

rozvoje; podrobněji je pak rozpracovávají krajské úřady a obecní úřady v přenesené působnosti, ovšem schvalují je zastupitelstva kraje či obce, tedy politická reprezentace na regionální či místní úrovni). Zdá se, že žalobce připisuje pojmu „politický“ jakýsi prvek svévole či jej vyhrazuje pro popis jednání bez ohledu na věcná a odborná kritéria; takový pohled ale není na místě. Dokumenty územního plánování jednak vznikají na základě odborných územně analytických podkladů; jednak ani zásady územního rozvoje nejsou samy o sobě zárukou toho, že zamýšlená stavba nakonec vznikne, a především územní plán detailně nestanoví, za jakých podmínek a omezení (například právě ve vztahu ke zvláště chráněným druhům) se tak stane.

[77] Zdejší soud také z hlediska prokázání veřejného zájmu musí odkázat na podklady „Dopravní sektorová strategie 1“ a „Dopravní sektorová strategie 2“, ze kterých vychází další studie a dokumentace při stavbách dopravní infrastruktury a stavba elektrizace je v nich přímo jmenovaná. Soud také vzal v potaz deklaraci podpory stavby, kterou podepsaly všechny dotčené obce, město Brno a Jihomoravský kraj – tyto dokumenty jsou podle zdejšího soudu nepochybně záležitostí, která přesahuje jedno volební období. Podle názoru zdejšího soudu je dán veřejný zájem na dané stavbě již i jen tím, že stavba má za úkol zvýšit bezpečnost dopravy, elektrizací daného úseku a výměnou kolejového spodku pak dojde ke snížení hlukových i prachových (či jiných škodlivých) emisí vznikajících drážním provozem, zamýšleným záměrem dojde k odstranění provozu starých hlučných dieselových lokomotiv s množstvím zplodin a olejových úkapů a celkově zamýšlený záměr zajistí občanům pohodlnější a rychlejší dopravu. Zdejší soud je přesvědčen, že rekonstrukce a elektrifikace železničních tratí, případně i výstavba nových rychlodrah, je obecně nástrojem ekologickým a i ve vyspělých státech světa preferovaným, jelikož nahrazuje neekologické jiné způsoby dopravy, jako je doprava automobilová či letecká. Zdejší soud musí vzít v potaz také tu skutečnost, že ponechání trati v původním stavu povede k jejímu uzavření z důvodu technické nezpůsobilosti a tím pádem dojde k automatickému navýšení počtu aut na okolních veřejných komunikacích. Z těchto důvodů je soud přesvědčen o existenci veřejného zájmu na dané stavbě.

[78] Soud má tedy za to, že souhrnem dokumentů, na něž poukázaly správní orgány, byl doložen veřejný zájem na výstavbě předmětné stavby; ani při poměrování tohoto zájmu se zájmem na ochraně přírody a krajiny správní orgány nepochybily. Krajský úřad, resp. žalovaný, se jednotlivě zabýval dotčenými druhy živočichů, vždy zvážil, jaký biotop v dotčeném území vyhledávají, zda mohou ke svým aktivitám využívat i jinou blízkou lokalitu či zda a jak se výstavba vůbec dotkne jejich životního cyklu. Nezbyvá než dodat, že v tomto řízení nebylo úkolem správních orgánů posuzovat, zda by při jiném vedení trasy vznikaly jiné vlivy na chráněné živočichy a zda by byly větší či menší. Krajský soud má tedy jednoznačně za to, že v případě dané stavby je zde jednoznačně dán veřejný zájem a uvedená žalobní námitka stran nedostatku doložení veřejného zájmu je tak **nedůvodná**.

[79] K otázce Biologického hodnocení soud nejprve uvádí, že toto Biologické hodnocení se zabývá jak ohroženými živočichy, tak také rostlinami. Např. bod 2.4 uvádí seznam nalezených druhů rostlin. Výslovně se Biologické hodnocení zmiňuje i o lomikámenu trojprstém na str. 22. Zákon rovněž nikde nestanoví dobu platnosti biologického hodnocení. Je však zřejmé, že biologické hodnocení musí být pro danou stavbu aktuální. Žalobce ovšem

nijak nekonkretizoval, a to ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení soudního, jak se zásadně změnily podmínky, kvůli kterým by bylo Biologické hodnocení z roku 2008 nepoužitelné a neaktuální, a proč by toto Biologické hodnocení nemohlo být (z hlediska časového) podkladem pro přezkoumávané správní řízení. Soud má po posouzení předmětného Biologického hodnocení najisto postavené, že toto Biologické hodnocení neztratilo na své aktuálnosti (nebyl prokázán opak) a z hlediska časového mohl být bezpochyby podkladem i pro posuzované správní řízení.

[80] Ani námitku stran variant zásahu vztahující se k Biologickému hodnocení neshledal soud důvodnou. Podle ustanovení § 18 odst. 4 vyhlášky ministerstva životního prostředí č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je obsahem hodnocení i srovnání možných variant zamýšleného zásahu s návrhem optimální varianty. Této otázce se věnuje podrobně 3. část Biologického hodnocení nazvaná „*Charakteristika zamýšleného zásahu*“ a soud ji jako takovou považuje za dostatečnou.

[81] K Biologickému hodnocení pak soud dále uvádí, že není pravdivé tvrzení žalobce, že se týká jiného záměru. Předmětné Biologické hodnocení nese název celého záměru stavby „*Elektrizace trati vč. předelektrizačních úprav Brno – Rapotice, Zdvoukolejnění v úseku Zastávka u Brna – Střelice*.“ Podle soudu je již ze samotného názvu zřejmé, že předmětné Biologické hodnocení posuzovalo širší záměr žadatele (až do Rapotic), a současný záměr je bez jakýchkoliv pochyb podmnožinou (částí) záměru původního. Tuto skutečnost pak soud ověřil i ze samotného Biologického hodnocení, jak je založeno ve správním spisu. Je podle soudu pochopitelné, že zdvoukolejnění trati se autor Biologického hodnocení věnoval podrobněji, neboť navíc prochází územím přírodního parku Bobrava, než částem jiným, to však rozhodně neznamená, že by toto hodnocení bylo nedostatečné pro nyní posuzovanou věc. Zdejší soud musí po důkladném studiu Biologického hodnocení konstatovat, že podle jeho názoru nejsou ke zpochybňování předmětného Biologického posouzení jako odborného podkladu pro rozhodnutí vydané v přezkoumávaném správním řízení žádné důvody a toto Biologické hodnocení je zcela zákonným a vysoce odborným podkladem pro předmětné správní řízení.

[82] K údajně chybějícímu podkladu pro stavbu železnice jako liniové stavby soud konstatuje, že je nad rámec rozhodování žalovaného v rámci řízení o výjimce podle § 56 ZOPK, aby hodnotil různé žalobcem namítané a dokládané vady předcházejících aktů, pokud tyto akty v době rozhodování existovaly a svědčila jim presumpce správnosti, případně hodnotil každý další dokument předložený žalobcem či každý argument žalobce, že nějaký podklad naopak chybí. Žalovaný výslovně reagoval na všechny relevantní námitky žalobce, zaujal k věci souhrnné stanovisko, které soud považuje za dostačující. Podle soudu není nutné, aby správní úřad jednotlivě reagoval na každý z podkladů předložených v řízení či každý dokument (navíc nijak konkrétně nespecifikovaný) navržený k provedení, pokud dá správní orgán najevo, že v tomto druhu řízení není možné zvažovat další dopravní řešení v jiných trasách a hodnotit jejich výhodnost z různých hledisek, a tento svůj postoj zdůvodní a zdůvodní proč je zvoleno takové řešení udělení výjimky, jaké zvoleno je. Zaujme-li správní orgán takový postoj, není pak třeba, aby se zmínil o každém jednotlivém podkladu a ve vztahu ke každému podkladu uváděl, že ani tento podklad nemůže nic změnit na jeho

celkovém postoji, anebo aby vyhledával další podklady pro potvrzení již svých dostatečně odůvodněných závěrů. Takovýto postup by nebyl ani účelný ani hospodárný.

[83] Žalovaný svůj postup shrnul vcelku trefně tak, že z hlediska požadavku materiální pravdy je v tomto případě situace poměrně jednoduchá a přehledná i bez dalších dokumentů. Na jedné straně ponechání současného stavu, který však povede k postupné devastaci železnice a zániku železniční dopravy (a koneckonců i zániku druhotného biotopu ještěrky), či realizace záměru vedoucí za stanovených podmínek k modernizaci železnice a železniční dopravy a v souvislosti s tím i k obnově (ve zdvoukolejňovaném úseku vlastně i ke zvětšení) sekundárního biotopu ještěrky. Je podle žalovaného nepochybné, že pořizování dalších podkladů by pro rozhodování bylo nadbytečné. Tuto diskreci žalovaného nemůže soud s ohledem na vše výše uvedené posoudit jako nepřipadnou.

[84] Zdejší soud závěrem shrnuje, že ze spisového materiálu je zřejmé, že v území dotčeném předmětnou stavbou byly realizovány odborné průzkumy, jejichž výsledky a závěry byly promítnuty do výsledného rozhodování a to jak v prvostupňovém, tak napadeném rozhodnutí, a správní orgány v nich uplatnily také své odborné znalosti o území, jakož i obecně známé skutečnosti. V dané věci dle posouzení zdejšího soudu došlo ke zcela dostatečnému porovnání obou konkurenčních veřejných zájmů (na stavbě dopravní infrastruktury a na ochraně životního prostředí), správní orgány identifikovaly příslušné střetávající se veřejné zájmy a zcela zákonně a přesvědčivě zdůvodnily, že míra dotčení chráněných druhů živočichů je přijatelná a negativní vliv na jejich populace umístěním předmětné stavby je možno adekvátně kompenzovat, a to tím způsobem, jak, dle posouzení zdejšího soudu, bylo dostatečně provedeno a zajištěno na základě zcela dostatečného okruhu odborných podkladů v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí. Žalobní námitka je **nedůvodná**.

IV. I – Převzetí podmínek od žadatele

[85] Podstatou této žalobní námitky je tvrzení žalobce, že žadatel vytvořil do nového předmětného řízení nový podklad, který nevycházel ze zjištění nezávislého odborníka, ale který při návrhu podmínek vycházel ze správního rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušeného v předchozím řízení, tedy vyčítá napadenému rozhodnutí vady, které jsou shrnuty v narační části tohoto rozsudku v bodě [11].

[86] Zdejší soud opakuje, že v tomto soudním řízení posuzuje soulad toliko napadeného a prvostupňového rozhodnutí se zákonem, nikoliv skutečnosti vyplývající z jiných správních řízení, které nejsou předmětem tohoto soudního přezkumu. Proto není pro zdejší soud podstatné, jakým způsobem bylo se stavebním objektem SO-90-00-01 zacházeno v řízeních předcházejících, ale je pro něj podstatné pouze to, jaké podklady jsou součástí přezkoumávaného správního řízení, a jestli tyto podklady (v daném případě zahrnující sporný stavební objekt) byly zákonnými podklady, na základě kterých mohlo být v přezkoumávaném správním řízení rozhodováno.

[87] Zdejší soud na základě předložené spisové dokumentace shledává, že prvostupňový správní orgán do svého rozhodnutí formuloval podmínky, které vycházejí z podmínek navržených v materiálu E.1.5. Ostatní inženýrské úpravy SO 90-00-01.2 Kompenzační

stanoviště zpracovaného v srpnu 2012, které je přílohou žádosti žadatele. Návrh těchto podmínek vychází z již výše soudem posuzovaného Biologického hodnocení, které je, stejně jako zmíněný materiál, součástí správního spisu a soud tedy uzavírá, že sporný stavební objekt byl řádnou součástí žádosti žadatele o vydání předmětné výjimky. Zákonnost tohoto podkladu (Biologického hodnocení) pak soud posoudil již v části IV. H tohoto rozsudku.

[88] Ustanovení § 3 správního řádu stanoví: „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“ Ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu stanoví: „*Dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.*“

[89] Zdejší soud shrnuje, že z předloženého spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že správní orgány rozhodovaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, spis obsahuje dostatečné podklady pro rozhodnutí a závěry správních orgánů jsou srozumitelné a správné. Ze spisu nelze v žádném případě dovodit názor žalobce, že správní orgány nadřezují žadateli (osobě zúčastněné na řízení), a že by správní orgány jakkoliv porušily ustanovení § 7 správního řádu. K tomuto tvrzení žalobce zdejší soud může konstatovat toliko to, že žalobce pro toto své tvrzení nepředložil žádné důkazy či nenavrhl provedení jakýchkoliv důkazních prostředků a toto tvrzení tak zůstává pouze ve formě určité spekulace z jeho strany. Krajský soud konstatuje, že dle jeho přesvědčení, správní spis dává ve všech souvislostech, věrný a kompletní přehled o všech úkonech, které ve věci udělení předmětné výjimky správní orgán i žalovaný provedli. Nic nenásvědčuje tomu, že by prvostupňový správní orgán či žalovaný jakkoliv s předmětem správního řízení manipulovali či nadřezovali žadateli (osobě zúčastněné na řízení) a žalobce tuto svou úvahu nikterak důkazně nepodložil. Uvedená žalobní námitka je **nedůvodná**.

IV. J – Pokračování územního řízení o umístění zúžené stavby do území

[90] Žalobce ve svých dalších podáních doručených soudu namítal, že osoba zúčastněná na řízení požádala o zúžení svého záměru s tím, že došlo (dne 30. 3. 2015) k pokračování územního řízení o umístění zúžené stavby do území. Zúžení stavby považuje žalobce za důkaz změny dokumentace stavby, tedy změny základní přílohy žádosti o vydání výjimky ze zákazů uvedených v ZOPK (k tomu viz více narační část tohoto rozsudku v bodech [15] a [17]).

[91] Zdejší soud k tomuto doplnění žaloby může konstatovat toliko to, že při svém rozhodování vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), proto k těmto skutečnostem, které objektivně nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, přihlížet nemůže. V tomto soudním řízení je přezkoumávána toliko zákonnost rozhodnutí o udělení výjimky dle ustanovení § 56 ZOPK, nikoliv proces přijímání územního rozhodnutí v rámci územního řízení dle stavebního zákona. Žalobce však není v tomto ohledu zbaven soudní ochrany, jelikož tuto svou námitku může případně namítat v žalobě proti územnímu rozhodnutí o umístění předmětné stavby do území, kdy může případně namítat jím tvrzenou skutečnost, že nyní posuzované rozhodnutí

o výjimce bylo uděleno pro jinou stavbu, než, která se umístuje. Tímto konstatováním soud nikterak nepředjímá důvodnost či nedůvodnost žalobcova tvrzení. V souhrnu je tedy třeba konstatovat, že k této žalobní námitce soud **přihlédnout nemohl**. Soud tímto vyčerpал žalobní námitky uplatněné žalobcem.

V. Shrnutí a náklady řízení

[92] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[93] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

[94] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, nebylo proto možné jí přiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jí žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. listopadu 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu